

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἀτύχημα τῆς γοητῆς Τερέζας, ἂν καὶ δὲν ἦταν τόσο σοβαρὸ ὡς αὐτὴ τὸ φανταζόταν, τὴν ἐκράτησε γιὰ λίγες μέρες στὸ κρεββάτι. Ἡ Παυλίνα στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἐβγαίνει διόλου ἔξω. Μιά δυὸ φορές πῆγα νὰ ρωτήσω τάχα τι κάνει ἡ γοητῆ, μὰ ἡ Παυλίνα μοῦ ἀπάντησε μὲ τόσο λίγα λόγια ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς πῶ περισσότερα.

Τέλος ἕνα πρωὶ τὴν εἶδα νὰ βγαίνει ἔξω μόνη τῆς. Ἔτρεξε βιαστικός καὶ τὴν συνάντησα καὶ ἀφοῦ τὴν ἐρώτησα ὅπως πάντα γιὰ τὴ γοητῆ Τερέζα, ἔμεινα κοντὰ τῆς.

— Δὲν ἔχετε πολὺ καιρὸ ποῦ εἰστε στὴν Ἀγγλία μὲς Μάρς ;

τῆς εἶπα.

— Ἔχω κάμποσους μῆνες, μοῦ ἀπάντησε.

— Τὴν περασμένη ἀνοιξὴ σοῦ εἶδα στὸ Τουρίνο, μέσα στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

— Ὑψωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ κοίταξε ἀλλόκοτα καὶ μπερδεμένη.

— Εἰστε ἐκεῖ ἕνα πρωὶ μὲ τὴν ὑπηρετριά σας, ἐπρόσθεσα ἐγώ.

— Ναί, πηγαίναμε συχνὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησιὰ.

— Εἰσθε Ἀγγλὶς ὑποθέτω ; Τὸ ὄνομά σας δὲν εἶναι Ἰταλικό.

— Ναί, εἶμαι Ἀγγλὶς.

Ἀκούγοντάς τὴν, θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἦταν καὶ αὐτὴ βεβαία γι' αὐτὸ ποῦ ἔλεγε.

— Δὲν θὰ ξαναγορίσετε στὴν Ἰταλία ;

— Δὲν ξέρω.

Οἱ τρόποι τῆς Παυλίνας δὲν ἦταν καθόλου ὑποχρεωτικοί. Ἐκανα πολλές ἀπόπειρες γιὰ νὰ μάθω μερικὲς ἀπὸ τὶς συνήθειές τῆς καὶ ἀπὸ τὰ γούστα τῆς. Ἦξερε πιάνο, τραγουδοῦσε, ἀγαποῦσε τὴ μουσικὴ, τὴ ζωγραφικὴ, τὰ λουλουδιὰ, τὸ θέατρο, τὰ ταξείδια ; Εἶχε συγγενεὶς, φίλους ;

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, τῆς τις ἔκανα ἢ ἀπευθεῖας ἢ πλαγίως. Μὰ ἐκείνη πάλι ἢ ἀποφευγε ν' ἀπαντήσῃ ὡς νὰ μὴν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ τίποτε ἢ ἔκανε πὼς δὲν καταλαβαίνει. Καὶ μετὰ τὸ σύντομο περιπάτὸ μας ἡ Παυλίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲναι γιὰ μένα ἕνα αἰνίγμα ὡς καὶ πρῖν. Ἐνα μόνον πράγμα μὲ παρηγοροῦσε, τὸ ὅτι δὲν εἶδεινε καμμιά διάθεση νὰ μ' ἀποφύγῃ. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἶχνος κοκκαριαρίας στους τρόπους τῆς. Τὴν εὗρισκα πολὺ ἐπιφυλακτικὴ, μὰ ἦταν τοὐλάχιστον φυσικὴ καὶ ἀπλὴ. Καὶ ἔπειτα ἦταν τόσο ὀραία κ' ἐγὼ ἤμουν τρελλός, τρελλό : ἀπὸ ἀγάπῃ !

Δὲν ἄργησα ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ἡ γοητῆ Τερέζα μᾶς κατεκόλυε. Ὡστόσο δὲ μ' ἐνοχλοῦσε πολὺ γιὰτὶ δὲ μποροῦσε ἀόμα νὰ περπατήσει. Ἡ Παυλίνα ἐντωμεταξὺ ἐξακολουθοῦσε τοὺς περιπάτους τῆς. Ἐγὼ μόλις τὴν ἔβλεπα στὴν πόρτα ἔτρεχα ἔξω. Φαινόταν εὐχαριστημένη—κολακευόμουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸ πιστεῖω—κάθε φορὰ ποῦ τὴ συναντοῦσα. Τὸ δύσκολο ὅμως ἦταν νὰ τὴν κάνω νὰ μιλήσῃ. Ἄκουγε ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγα χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντᾷ ἢ νὰ κάνῃ καμμιά παρατήρησι, περιοριζομένη μόνον σ' ἕνα ξερὸ ναὶ ἢ ὄχι. Ἀπέδιδε αὐτὴ τὴ σιωπὴ τῆς στὴ δεξιὰ τῆς καὶ στὴν περιορισμένη τῆς ζωῆ, γιὰτὶ τὸ μόνον πρόσωπο μὲ τὸ ὅποιο μιλοῦσε ἦταν ἡ τρομερὴ γοητῆ Τερέζα.

Ἄν καὶ κάθε λόγος καὶ κάθε κίνημα τῆς Παυλίνας μοῦ εἶδναν νὰ καταλάβω ὅτι εἶχε τύχει καλῆς ἀνατροφῆς, ξαφνιάστικα ὅταν εἶδα τὴν ἀγνοία τῆς στὴ φιλολογία. Ὅταν ἀνέφερα τὸ ὄνομα κανενὸς γνωστοῦ συγγραφέως ἢ τὸν τίτλο κανενὸς βιβλίου, ἐκείνη μὲ κοιτοῦσε στενοχωρημένη. Ὡστόσο οἱ περιπατοὶ αὐτοὶ δὲν ἔδωσαν καμμιάν οἰκειότητα στὶς σχέσεις μας...

Μόλις ἡ ὕγια τῆς Τερέζας ἀπεκατεστάθη, ἔμαθα μιά δυσάρεστη εἰδήσι. Ἡ σπιτινοοικοκρὰ μὲ ρώτησε ἂν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς συστήσῃ κανένα φίλο γιὰ νοικιάσῃ, γιὰτὶ ἡ μὲς Παυλίνα Μάρς ἐπρόκειτο νὰ ξενοικιάσῃ τὸ διαμέρισμά τῆς.

Αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο ὀφείλετο εἶναι καμμιά μηχανορραφία τῆς Τερέζας, ἢ ὅποια ἤθελε εἶναι νὰ μετακόσῃ τὰ σχέδιά μου. Τὸ καταλάβαινα αὐτὸ γιὰτὶ κάθε φορὰ ποῦ συναντοῦμασε στὴ σκάλα μὲ κοιτοῦσε βλασφὰ καὶ ὅταν μάλιστα τὴ ρώτησα ἂν ἡ ὕγια τῆς ἀπεκατεστάθη ἐντελῶς μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα τρόπο διόλου εὐγενικό. Ἐνοιῶθα πὼς αὐτὴ ἡ γοητῆ μέγαιρα ἦταν ὁ ἐχθρὸς μου καὶ δὲν ἤξερα ἀκριβῶς τὴν ἔκτασι τῆς δυναμείως τῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς στὴν Παυλίνα. Ὅτι καὶ νὰ συνέβαινε ὅμως, ἡ Τερέζα δὲν ἦταν μὲ ἀπλὴ ὑπηρετριά. Ἡ εἰδήσις τῆς ἀναγορῆσός των ἀπὸ τὸ σπίτι ἐπιβεβαίωσε τοὺς φόβους μου καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι γιὰ νὰ πετύχω στὴ δουλειὰ μου θὰ ἔπρεπε νὰ κερδίσω τὴν εὐνοια τῆς γοητῆς Τερέζας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς τὴν ἀκουσα νὰ βγαίνει ἔξω, ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ βγαίνοντας ἔξω βρέθηκα ἀπέναντί τῆς στὸ κεφαλὸσκαλο.

Μόλις τὴν ἔβλεπα στὴν πόρτα...

— Σινιόρα Τερέζα, τῆς εἶπα μὲ μιά προσχεδιασμένη εὐγένεια, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μῆτε μιά στιγμὴ στὸ διαμέρισμά μου. Θὰ ἐπιθυμοῦσα πάλι νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

Ἐκείνη μοῦ ἔρριξε ἕνα γογγύ καὶ δύσπιστο βλέμμα, μὰ ὡστόσο μῆπρε μέσα. Ἐκλεισα τὴν πόρτα καὶ τῆς πρόσφερα μιά καρέκλα.

— Τὸ γόνάτὸ σας ἔγινε ἐντελῶς καλὰ ; τῆ ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Μάλιστα.

— Θέλετε νὰ πάρете ἕνα ποτήρι κρασί τῆς Μαρσάλας ; Εἶνε ξέροτε περίφημο.

Ἡ Τερέζα, παρ' ὅλες τὶς ἐχθρικές σχέσεις μας, δὲν μοῦ ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση. Τότε τῆς γέμισα ἕνα ποτήρι καὶ πρόσεξα ὅτι τὸ ἦπιε μ' εὐχαρίστησι.

— Ἡ μὲς Μάρς, τῆ ρώτησα κατόπι, εἶνε καλὰ ; Δὲν τὴν εἶδα διόλου σήμερα.

— Εἶνε πολὺ καλὰ.

— Γι' αὐτὴν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω. Τὸ μαντέψατε χωρὶς ἄλλο ;

— Ναί, τὸ ἐμάντεψα, μοῦ ἀπάντησε ἡ γοητῆ ῥιχνόντάς μου ἕνα βλέμμα δύσπιστο.

— Ναί, ἐξακολούθησα ἐγώ, τὰ ἔξυπνα καὶ ἀφοσιωμένα μάτια σας εἶδαν ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶχα καμμιά ἐπιθυμία νὰ κρύψω. Ἀγαπῶ τὴν σινιόρινα.

— Δὲν εἶνε πλασμένη γιὰ τὴν ἀγάπῃ, ἀπάντησε ἡ Τερέζα κάπως ἀγρια.

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

— Οὔτε γιὰ τὸ γάμο εἶνε πλασμένη, μοῦ εἶπε πάλι ἡ γοητῆ.

— Ἀκούστε, σινιόρα Τερέζα. Σᾶς λέω ὅτι θέλω νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Εἶμαι πλούσιος καὶ εὐγενής. Ἔχω πενήντα χιλιάδες λίρες εἰσόδημα.

Τὸ ποσὸν τοῦ εἰσοδήματός μου, ἕνα ποῦ ὑπέροχο στὸ νόμισμα τῆς πατρίδος τῆς, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ περιμένα. Τὰ μάτια τῆς διασταυρώθηκαν μὲ τὰ δικά μου, ἐκφράζοντας περισσότερη κακοβουλιὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, μὰ ἡ ὑποτακτικὴ στάσι ποῦ πῆρε ἀπέναντί μου μοῦ ἀπέδειξαν ὅτι θίγει τὴν πρὸ εὐαίσθητη χορδὴ τῆς, τὴ φιλοχρηματία.

— Τώρα, ἐξακολούθησα, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ δὲ μπορῶ νὰ πάρω γυναῖκα μου τὴ σινιόρινα. Εὐαρεστηθῆτε ἢ μοῦ πῆτε ποιοὶ εἶνε οἱ γονεὶς τῆς γιὰ νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο.

— Δὲν εἶνε πλασμένη γιὰ γάμο μοῦ ξαναεἶπε ἡ γοητῆ.

Νὰ ὅλα ὅλα τὴ μπόρεσα ν' ἀποσπᾶσω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γοητῆς. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τίποτε γιὰ τὴν οἰκογένειαν ἢ γιὰ τοὺς φίλους τῆς Παυλίνας. Περιοριζόταν νὰ μοῦ λέει ὁλοένα ὅτι αὐτὴ δὲν ἦταν πλασμένη οὔτε γιὰ τὸν ἔρωτα ἢ τὸ γάμο.

Δὲ μοῦ ἔμεινε παρὰ ἕνα μέσο. Τὸ ἀπληροτο βλέμμα τῆς Τερέζας, ὅταν τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν παρουσία μου, μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι. Καὶ ἀποφάσισα νὰ προβῶ σὲ κάτι ποῦ δὲ μοῦ ἄρεσε. Μὰ ὁ σκοπός, σκέφτηκα, ἔξαγιάζει τὰ μέσα.

Ἐπειδὴ ταξίδεβα πολὺ, συνήθιζα νὰ κρατᾶω ἐπάνω μου ἕνα σημαντικὸ ποσὸν χρημάτων. Ἐβγάλα τὸ πορτοφόλι μου ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ μέτρησα δύομιση χιλιάδες φράγκα σὲ τραπεζογραμμάτια ὀλοκαιουραγὰ. Ἡ Τερέζα, καθὼς τὰ μετροῦσα, τὰ κατέτριωγε μὲ τὸ βλέμμα τῆς.

— Ζέροτε πόσα εἶνε αὐτὰ ; τῆς εἶπα.

Μοῦ ἔκανε σημεῖο πὼς ἤξερε. Τὶς ἐξαώρησα καὶ τῆς ἔπεινα δυὸ τραπεζογραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων. Τὸ ἰσχνὸ χέρι τῆς ἔτρεψε.

— Πέστε μου, τῆς εἶπα, ποιοὶ εἶνε οἱ γονεὶς τῆς διδος Μάρς καὶ πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σᾶς τὰ δώσω τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μου.

Ἡ γοητῆ ἔμεινε λίγο σιωπηλὴ, μὰ ἔβλεπα ὅτι ὁ πειρασμός τῆς ἦταν πολὺ δυνατός. Σὲ λίγο δὲ τὴν ἀκουσα νὰ ψιθυρίζῃ : « Πενήντα χιλιάδες λίρες εἰσόδημα ! »

Τὸ πείραμα μου πετύχαινε. Σὲ λίγο σηκώθηκε :

— Θὰ πάρете αὐτὰ τὰ λεπτὰ ; τὴν ἐρώτησα.

— Δὲν μπορῶ... Δὲν τολμῶ... Ἔχω ἀναλάβει ὑποχρεώσεις... Μά...

— Τί ;

— Μὰ θὺ ἐπαναλάβω ὅσα μοῦ εἶπατε στὸ γιατρό...

— Ποὶός εἶνε αὐτός ὁ γιατρός ; Μπορῶ νὰ τοῦ γράψω ἢ νὰ τὸν δῶ ;

— Εἶπα τὸ γιατρό ; Ὅχι, ἔκανα λάθος ; Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ τοῦ γράψετε. Θὰ τὸ συμβουλευθῶ καὶ θ' ἀποφασίσῃ.

— Θὰ τοῦ γράψετε ἀμέσως ;

— Ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ)